

[Niels Westerby.]

Danmark gjort smertelige erfaringer under besættelsen i forhold til Tyskland, og der kan i mange danske kredse herske en vis skepsis over for det tyske folk, men sligt bør vi prøve at sætte os ud over og også prøve at indrømme det tyske folk den samme selvfølgeligelige selvbestemmelsesret, som man anerkender for alle andre folk. Dette må efter min mening føre til, at vi ikke fra dansk side foretager os noget, der knæsætter, fæster eller fordyber delingen af Tyskland. Ved at anerkende Østtyskland vil vi ikke bidrage til, at det tyske folk kan blive samlet, at det tyske folk ved lejlighed kan få mulighed for at udøve sin selvbestemmelsesret.

Nu er spørgsmålet om at skabe tålelige forhold i det tyske område og for det tyske folk ikke blot et spørgsmål om Østtyskland og Vesttyskland, men naturligvis i første række et spørgsmål om den almindelige storpolitiske udvikling og først og fremmest om, hvordan man i USA og Sovjetunionen ser på denne udvikling. Vi skal selvfølgelig gøre alt for at fremme samlingen af Tyskland og for, at tyskerne kan komme til at udøve deres selvbestemmelsesret på en for den europæiske udvikling betryggende måde, men det gør vi efter vor opfattelse ikke ved at anerkende Østtyskland.

Specielt vil der ikke være ret megen mening i at anerkende Østtyskland, når vi har det forhold, som vi har, til Vesttyskland, både faktisk og retligt. Vi er medlem af NATO, det er Vesttyskland også. Vi er med i forhandlinger om indtræden i fællesmarkedet og i forhandlinger mellem EFTA og de seks — i begge forhandlinger deltager både Danmark og Vesttyskland. Vi har fælles grænse med Vesttyskland, og til tider kan også dette spørgsmål have en aktuel betydning. Hvis vi anerkender Østtyskland, vil det være udtryk for en så høj grad af en uvenlig handling over for Vesttyskland, at det ville kunne belaste vore muligheder for at gøre vore synspunkter gældende både i NATO og under de europæiske markedsforhandlinger, og det ville heller ikke være gunstigt for udviklingen med hensyn til det dansk-tyske grænseforhold. Derfor kan vi ikke erkende, at man bør tilslutte sig den betragtning, at Østtyskland bør anerkendes.

Det vil heller ikke være en gunstig betragtning ud fra det synspunkt, at når vi er med i NATO, er det også for at have — om jeg så må sige — hånd i hanke med den tyske udvikling, for at gøre vores indflydelse gældende. Der kan meget nemt ske det, at udviklingen i den største af de tyske stater kan blive et problem for os, navnlig hvis NATO bliver alvorligt svækket om nogle år; da vil det ikke være gunstigt, at man har foretaget en sådan handling over for Vesttyskland, at man godkender Østtyskland, som forholdene er nu.

Må jeg ganske specielt nævne et forhold som det at rejse en Berlinmur, hvorved man forhindrer enkeltmennesker i at begive sig derhen, hvor de ønsker at være, og mange andre holdninger fra det østtyske regimes side, hvortil kommer, at vi ikke har nogen sikkerhed for, at dette regime kan holde sig på benene ved egen hjælp; forklaringen på, at dette regime holder sig på benene, er måske i nogen grad, at det har Sovjetruslands indirekte, ja, måske oven i købet direkte støtte. Alt dette gør, at der efter vor opfattelse ikke — som forholdene er — kan blive tale om at anerkende den østtyske regering, det østtyske regime.

Frode Jakobsen: Modsat hr. Kragh — altså den konservative hr. Kragh — undrer jeg mig over, at SF har fremsat dette forslag. Jeg må sige, at jeg blev ikke så lidt forbavset, da det blev fremsat første gang i efteråret. Selv om det ikke kom lige så klart frem i dag, fremgår det af den fremsættelsestale, der henvises til, at den delte stat, som man først og fremmest har i tankerne, er Vietnam. Det er det, der forbavser mig. De kæmper i Vietnam i dag. Mennesker dør hver time, medens vi står her. Formålet med den kamp er Vietnams forening — det er det, de dør for i Vietnam. Og så kommer socialistisk folkeparti, der ellers giver udtryk for særlig sympati for den kamp, og foreslår, at Danmark, vel som den første nation i verden, endeligt skal slå fast, at Vietnam skal være delt. En juridisk anerkendelse af de to dele som to stater kan da kun betyde en cementering af den deling!

I fremsættelsestalen kaldte hr. Poul Dam Genèveaftalen grundlaget for delin-